

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punct. Dif. 3. De Signo Distinctionis Realis quod est, posse habere
propriam Existentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

Punctum Difficultatis 2.

De Signo Distinctionis, quod est Oppositio producentis & producti, suppositorumque diversitas.

DOCEt communis sententia. *Oppositionem producentis & producti esse signum distinctionis realis.*

PROBAT. Tum quia sancti Patres ex tali oppositione, arguunt in divinis distinctionem realem. Tum quia existens ante existentiam alterius, non habet idem esse cum non existente, producens autem, est ante existentiam producti. Nec refert quod possit producere, non nisi prius esse ratione; quia productum physicè, non potest esse prius ratione se ipso; esset autem prius ratione se ipso, in quantum idem esset physicè seu indistinctum realiter, à producente. Tum quia si producere & productum possent non esse distincta realiter, posset idem producere se ipsum, si autem posset producere se ipsum, posset agere aliquid priusquam sit, quia non esset productum antequam esset productum, & tamen ageret, quia se produceret, hoc autem concedi non debet, quia esset actio nihili.

DICES I. Non implicat contradictionem ut idem reproducat se ipsum secundò, hancque virtutem productivam sui concedit Suarez humanitati Christi, docetque quod Christus se in Eucharistia reproducat. Ergo oppositio producentis & producti non arguit distinctionem realem.

RESPONDETUR. Communis sententia ex oppositione producentis & producti primò, arguit distinctionem realem, non autem si id fiat secundò.

DICES II. Actio respectu agentis habet oppositionem producentis & producti, & tamen actio ab agente, non distinguitur realiter.

RESPONDETUR. Ut oppositio producentis & producti arguat distinctionem realem, attendendum est ad naturam producti, an excedat rationem modi, habeatque constitutiva entis rationis, quæ constitutiva non habet id, quod se habet per modum actualis cuiusdam determinationis: Actio autem se habet per modum talis determinationis. Deinde hæc sententia ponit pro signo distinctionis realis oppositionem producentis & producti, non autem oppositionem productionis & producentis, jam autem actio, non est productum, nisi forte ut Quo, hoc est productio.

DICES III. Emanatio proprietatum v.g. risibilitatis à rationalitate, est quædam producentis & producti ratio, & tamen risibilitas & rationalitas, non sunt quid distinctum realiter.

RESPONDETUR. Agere communem sententiam de productione verà, non verò de pro-

ductionibus ex modo concipiendi, ex modo autem concipiendi rationabilitas producit risibilitatem.

Caterum hæc communis doctrina

NON SATISFACIT. Quia deberet assignare, si fieri possit, signum distinctionis realis universale, ut dictum supra; prædicta autem oppositio, non est signum universale, quia lapis v.g. distinguitur à gemma idque realiter, & tamen non habent oppositionem producentis & producti.

DOCEt Rursus communis sententia. *Distinctionis realis signum esse diversitatem suppositorum,* ita ut illa censeantur esse distincta realiter, quæ sunt supposita distincta realiter, & ita inter Petrum & Paulum diversitas suppositorum, arguit distinctionem realem.

Hæc doctrina communis

NON SATISFACIT. Tum quia diversitas illa suppositorum vel in Naturis arguit distinctionem realem, vel in ipsis suppositis; non primum, quia aliàs darentur tres naturæ divinæ, cui tres personæ conveniunt; non secundum, aliàs nunquam distinguerentur realiter naturæ, sed non nisi ipsa supposita, v.g. tum quia in Christo jam non dux essent naturæ, cum in illo sit unum suppositum. Tum quia suppositi unitas, non arguit identitatem realem, quia possunt distinctæ realiter naturæ, uno supposito terminari, si enim potest una persona verbi terminare naturam divinam, & unam numero naturam humanam, quam assumpsit, cur non & plures realiter humanitates: Tum quia non est hoc universale distinctionis signum etiam in creatis.

Punctum Difficultatis 3.

De signo distinctionis realis, quod est posse habere propriam existentiam.

PONitur pro Signo distinctionis realis ab aliis, posse habere existentiam propriam: hinc Petrus v.g. futurus, licet non habeat existentiam propriam, quia tamen potest illam habere, ideo Petrus futurus à Paulo existente, distinguitur realiter.

DICENDUM est. *Posse habere primam existentiam non est Signum universale distinctionis realis rigorosè.* Ita Suar. Disp. 7. Sect. 2. n. 13.

PROBATUR I. In divinis tres personæ sunt distinctæ realiter, & tamen non habent existentias proprias, nec habere possunt. Ergo posse habere existentiam propriam non est signum distinctionis realis.

RESPONDETUR I. Tres personæ habent tres existentias relativas identificatas uni existentie absolutæ, sicut dantur tres subsistentiæ identificatæ, uni absolutæ.

† H 2

CON.

CONTRA. Si darentur tres existentiae relativae, darentur tres Dii relativi, sed non dantur ut docet fides. Ergo neque dantur tres existentiae relativae. Sequela probatur. Ubi dantur tres essentiae divinae relativae, illic dantur tres Dii relativi, sed ubi dantur tres existentiae relativae, dantur tres essentiae relativae. Ergo ubi dantur tres existentiae relativae, ibi dantur tres Dii relativi. Major probatur, quia ubi datur essentia hominis datur homo, sic etiam ubi dantur tres essentiae divinae relativae, dantur tres Dii relativi. Minor autem probatur ex indistinctione essentiae & existentiae. Concessi quidem I. Par. D. 9. N. 94. relationes divinas esse perfectiones, adeoque competere illis essentiam pro quidditate seu definibilitate sumptam, sed non essentiam prout illa supponit antinomialem; ut cum dicimus, una est in divinis essentia.

RESPONDETUR. II. Quod ab entitate & actualitate divina, non sit argumentandum ad haec creata, cum divina entitas ut inquit respondens, curas nostrarum distinctionum transcendat.

CONTRA. Ergo jam agnoscit hoc signum non esse universale, cum non competat divinis, quod inter alia vult ostendere Conclusio, Deinde ab increatis ad creata non tenet sequela, quando infertur aliquid excedens captum intellectus & divinitatem arguens, quod in praesenti non fit.

PROBATUR II. Haec explicatio nihil explicat de distinctione reali. Ergo non est bona. Antecedens probatur. Quia dicere ista distincta esse realiter, quae habent distinctas existentias proprias, est non ostendere, quare aliqua sint distincta realiter. Quod ipsum probatur, dicere esse distincta realiter, quae habent distinctas entitates est non ostendere quare aliqua sint distincta realiter, quia de hoc ipso quaeritur, quid est habere illas distinctas entitates, sed dicere ideo aliqua esse distincta realiter, quia habent existentias proprias, est dicere quod habeant distinctas entitates proprias: existentia enim & esse actuale entitatis, non distinguuntur apud oppositos, esse autem distinctum entitatis, indistinguitur etiam ab esse actuale entitatis propriae. Ergo sicut ille terminus rem non bene explicat ita & hic.

PROBATUR III. Modi habent existentiam propriam, condistinctam ab existentis modificatorum, esto dependentem ab existentis modificatorum, & tamen modi non sunt distincti realiter. Ergo habere existentiam propriam & realem, non est esse distinctum realiter. Antecedens alibi ostenditur, tenentque oppositi existentiam ab esse actuale non distingui, & tamen esse actuale habent modi.

RESPONDEBIS. Modum habere existentiam suam propriam, non realem sed modalem.

CONTRA. Ergo per te illa sunt distincta rea-

liter quae habent existentiam realem, illa vero distincta modaliter, quae habent existentiam modalem. Explica ergo hoc ipsum, quid est hoc habere existentiam realem, & quodnam signum existentiae realis; non ipsa existentia realis, quia huius ipsius signum quaeritur.

DIFFICULTAS III.

Adfertur Signum universale Distinctionis realis.

DICENDUM I. In creatis signum universale distinctionis esse solam separabilitatem entitativam.

PROBATUR I. Quaecunque sunt separabilia, sunt distincta realiter, quod probant argumenta in puncto difficultatis primo adlata, quaecunque item non sunt separabilia realiter, non sunt distincta realiter. Ergo separabilitas est Signum universale distinctionis realis. Secunda pars quam non tenet ut vidimus supra communis Sententia ita probatur, si essent aliqua inseparabilia realiter, & tamen realiter distincta, maxime essent creaturae respectu Dei, sed etiam creaturae à Deo sunt separabiles. Quod ipsum probatur, quia ad distinctionem realem sufficit separabilitas ratione entitatis, licet non sit separabilitas ratione influxus, dependentiae, coexistentiae &c, similia.

PROBATUR II. Inductione quia inter entia connotativa, relativa &c. etiam stante relatione, connotatione est distinctio realis, & tamen non est separabilitas, nisi ratione entitatis ut dictum supra. Ergo haec separabilitas sufficit.

PROBATUR III. Quia si haec separabilitas ratione entitatis ad distinctionem realem non sufficit, daretur eventus ut dixi supra, in quo aliqua distinguerentur realiter, sine signo distinctionis realis, quod est absurdum.

Quare autem modus quamvis sine illo possit existere modificatum non sit res, dictum supra.

DICENDUM II. In divinis illa esse distincta realiter & sola, quae habent oppositionem producentis & producti.

PROBATUR I. Testimoniis Patrum, qui ex ista oppositione arguunt in divinis realem distinctionem.

PROBATUR II. Illa sunt signa distinctionis realis in divinis, quae sunt signa & simul principia alietatis extremorum, ad distinctionem requisitorum, sed alietatis extremorum, ad distinctionem requisitorum in divinis, signa & principia, sunt ratio producentis & producti. Ergo eadem oppositio, erit & signum distinctionis realis.

PROBATUR III. In divinis reperitur ratio quae est realissime unum, reperitur & ratio, quae est realissime plura, prior illa est natura divina, posterior est, ratio trium realium personarum. Quare haec tres reales personae, vel sunt per com-